

Onze **Lieve Heer** woont in **Rio**

GRISELDA MOLEMANS

Eigenlijk ben ik Braziliaans. Toegegeven, ik ben twintig centimeter te lang (dertig op stilettohakken) en aan m'n Portugees dient nog geschaafd te worden, maar ik voel me Braziliaans.

Dat zit zo: in 1974 deed het Nederlands elftal sinds lange tijd weer mee aan een wereldkampioenschap en het zag er goed uit. Cruijff, Neeskens, Krol, Suurbier, van Hanegem, Nederland ging het ver schoppen. Terwijl m'n broers en ik de ideale opstelling al uitgedacht hadden en onze Oranje t-shirts klaargelegd hadden begon m'n vader opeens te vertellen over het Braziliaanse elftal. En over illustere voormalige internationals als Pelé en Garrincha. We werden er stil van. Braziliaans voetbal was voetbal van een andere planeet.

En zo gebeurde het dat Nederland in juni van dat jaar in de halve finales uitkwam tegen Brazilië. Mijn broers besloten op het laatste moment dat ze toch voor Nederland waren, maar ik verkeerde in een zware geloofscrisis. En al helemaal omdat ik heimelijk verliefd was op de blonde linksback, Francisco Marinho, maar dat was een detail. Het werd een zwarte dag voor me. Nederland won met 2-0 en m'n familie danste de polonaise. Normaal gesproken is zoiets desastreus voor je verdere ontwikkeling, maar ik hield er een eeuwige liefde voor voetbal aan over. Al die jaren dat ik thuis woonde gingen de gesprekken over veel zaken, maar toch vooral over voetbal en sport in het algemeen. Favoriet onderwerp was dat Nederlanders vooral dachten dat ze verstand van sport hadden. Waar hadden we het eigenlijk over? Over een uurtje sport op televisie op zondagavond waarin amper aandacht werd besteed aan buitenlands voetbal, laat staan aan andere takken van sport. Sportbeleving in dit land was een lachertje. Sport was voor 'arbeiders' en zeker niet voor links-intellectueel Nederland. Deed je aan sport en wilde je 'prof' worden, dan werd er altijd bezorgd geïnformeerd hoe dat dan verder moest met je school. En bereikte je de status van professional, dan kon je gewoon geen hersens hebben. Tegenwoordig is alles anders. Iedereen geeft ongezoeten z'n mening over voetbal en waant zich bondscoach, terwijl tv-zenders over elkaar heen buitelen in de race om de rechten van vriendschappelijke toernooitjes en besloten trainingen van het Nederlands elftal. In de aanloop naar 'Portugal 2004' lopen zenders zich warm voor non-stop verslaggeving rond het elftal, werken marketingafdelingen van A-merken koortsachtig aan campagnes om hun producten aan de man te brengen en worden magazijnen volgestouwd met de nationale driekleur, oranje petjes, shirts, indianentooien, klomphoofddeksels en gezichtsverf.

Het nieuws rond het team bestond de afgelopen maanden echter slechts uit gezanik, geruzie en gerommel met de opstelling. Heilzaam voor ouderwets Hollands patriottisme. Italiaanse vrienden van me noemden de Nederlandse spelers daags na het verlies tegen Tsjechië een 'sneu stel ruziemakers'. Of dacht ik soms dat wanneer Christian Vieri of 'Pippo' Inzaghi zich ondergewaardeerd voelden door bondscoach Trapattoni, ze liepen te verzaken in het veld? Mentaliteit, signorina, pure wil! Die pure wil heeft zich pas laat geopenbaard in het team. Het zij zo. Met de hakken over de sloot in plaats van wederom een smadelijke afgang. Het sluimerende voordeel, dat de bondscoach heeft gehad, is dat hij de selectie de afgelopen maanden danig heeft kunnen verjongen om een vliegende start in Portugal te kunnen maken. Nog heel even te gaan en dan weten we uiteindelijk weer wat sportgekte is in dit land.

In de tussentijd heb ik een goed excuus om ware sportpassie van dichtbij te maken door af te reizen naar Brazilië. Een land dat haar zoon Ayrton Senna begraaft met keizerlijke eer en bloemen in de zee en voetbal tot de drie belangrijkste zaken in het leven rekent, neemt wat mij betreft de belangrijkste plaats op de wereldkaart in. Een land waar iedereen van vroeg tot laat over voetbal praat, ongeacht leeftijd of sekse. Ik zoek m'n impulsen graag buiten de landsgrenzen en heb al een vliegticket gereserveerd. Want één ding weet ik zeker na twintig jaar sportverslaggeving: Onze Lieve Heer woont in Rio. ◀◀

Drs. Griselda Molemans

Drs. Griselda Molemans is sinds 1979 werkzaam als freelance journaliste met als specialisaties kunst, entertainment, sport, gezondheidszorg en archeologie. In Nederland, Brazilië, Italië, Zwitserland en Engeland verschenen diverse artikelen van haar in kranten en tijdschriften. Daarnaast combineerde ze de schrijvende journalistiek met werkzaamheden op televisie als presentator van onder andere Studio Sport. Vanaf het najaar 2003 is Griselda Molemans door heel Europa als verslaggeefster in Los Angeles en

presenteert ze daar het entertainmentprogramma L.A. Showtime! Griselda Molemans is een bevoegen spreker die het publiek in vele talen te woord kan staan.

griseldamolemans@speakersacademy.nl

'Zelfkennis behoedt voor ijdelheid', -Miguel de Cervantes-